

Arrest

**nr. 77 256 van 15 maart 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 22 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 juli 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 oktober 2011 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 december 2008 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als zelfstandige.

1.2. Op 28 september 2009 werd verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart op grond van zijn activiteiten als zelfstandige.

1.3. Op 27 juli 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd aan verzoeker betekend op 24 augustus 2011.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van K.I.(...) van Slovaakse Republiek nationaliteit + dochter :A.K. (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkene diende een aanvraag in als zelfstandige bij King's Meat. Zo verkreeg hij op 28/11/09 de E-kaart. Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige en verkreeg de bijlage 8 op 15/12/08 en de E-kaart op 28/1/09. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is.

Uit administratief onderzoek is gebleken dat betrokkene een zelfstandige activiteit had van 12/9/08 tot 30/9/09. Op 30/9/09 Zette betrokkene zijn inschrijving als zelfstandige bij het sociaal .verzekeringsfonds HCP stop. Nergens uit het dossier blijkt dat er een nieuwe activiteit werd uitgebouwd. Betrokkene voldoet dus niet aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige, noch als werknemer (art 40, §4, 1° - wet 15.12.1980).

Op 4/6/2011 werd Dienst Vreemdelingenzaken ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW.

Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon in 3de categorie als samenwonend persoon met gezin ten laste, dient er te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Omdat betrokkene niet voldoet aan de bovenvermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel, van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig artikel 42ter §1, 1° wordt eveneens het verblijfsrecht beëindigd van de dochter van betrokkene, zijnde [A.K.] [...]. In belang van het kind dient zij haar vader te vervoegen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden werpt verzoeker op, “Schending van het artikelen 40 §4 en 42bis§2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging.

Manifeste beoordelingsfout. “

Verzoeker betoogt als volgt:

“Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit

impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing'. Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied beëindigd enkel en alleen omdat hij niet meer zou voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40§4 Vw. Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren. Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat verzoeker na meer dan een jaar zijn inschrijving als zelfstandig heeft stopgezet, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is. Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder. Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoeker te horen hieromtrent. Dat de beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoekers verdediging/standpunt niet werd gehoord. Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden. Verzoeker merkt op dat hij volledig ter goeder trouw is nu hij werkzoekende is (cf.), zich aanmeldde bij het onthaalbureau en een inburgeringscontract ondertekende, reeds met succes Nederlandse taallessen volgde en zich op 26 augustus 2011 opnieuw inschreef voor het volgen van Nederlandse taallessen bij Leerpunt. Dat verzoeker wel degelijk gedurende een jaar als werkend vennoot van de BVBA King's Meat Belgium maandelijks werd bezoldigd. Dat verzoeker ondertussen in België als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling is ingeschreven en een reële kans maakt om te worden aangesteld. Dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van het artikel 42bis§2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dat derhalve verzoeker geenszins een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 27 juli 2011 (bijlage 21) kon worden betekend."

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) Vooreerst benadrukt de verwerende partij dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging. " Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet."(R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007) Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). Verder laat de verwerende partij gelden dat: verzoeker in de uiteenzetting van het enig middel tevens de schending aanvoert van de motiveringsplicht, en kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat hij tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001), wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden. De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. In antwoord op verzoekers concrete kritiek als zou de gemachtigde nagelaten hebben zich voldoende te informeren en verzoeker te horen, en in antwoord op zijn beschouwingen dat hij werkzoekende zou zijn door louter te verwijzen naar zijn inburgeringscontract, de Nederlandse taallessen en zijn inschrijving bij de VDAB, laat de verwerende partij gelden dat de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht genomen werd om reden dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40§4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. (weergave motivering bestreden beslissing) De verwerende partij benadrukt

dat verzoekers vage en ongestaafde beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing die op afdoende wijze uiteen zet om welke reden het verblijfsrecht van verzoeker wordt beëindigd: Verwerende partij laat gelden dat, zoals ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier: verzoeker op 15.12.2008 een aanvraag heeft ingediend als zelfstandige, en werd ingeschreven in het vreemdelingenregister; de gemachtigde van de POD Maatschappelijke Integratie vernomen heeft dat verzoeker financiële steun ontvangt van het OCMW, meer bepaald vanaf 1.03.2011 tot minstens 30.09.2011, de gemachtigde onderzoek heeft gevoerd naar de naleving van de verblijfsvoorwaarden, doch heeft moeten vaststellen dat:

o verzoeker niet meer bij een sociaal verzekeringsfonds is aangesloten sinds 30.09.2009,

o verzoeker minstens sedert 01.03.2011 leefloon ontvangt van het OCMW.

Deze vaststellingen worden als dusdanig niet betwist door de verzoekende partij. Aldus blijkt dat de gemachtigde wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd of verzoeker nog voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. De gemachtigde heeft echter moeten vaststellen dat uit dit administratief onderzoek is gebleken dat verzoekers situatie totaal gewijzigd is. Zodoende heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht een beslissing genomen tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker, overeenkomstig artikel 42bis §1 van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§2 (...)"

Aangezien verzoeker sinds 30.09.2009 niet meer aangesloten is bij een sociaal verzekeringsfonds, kan hij niet meer als zelfstandige beschouwd worden en voldoet hij vanzelfsprekend niet meer aan de verblijfsvoorwaarden voor zelfstandigen. Evenmin blijkt uit het dossier dat hij een nieuwe activiteit heeft uitgebouwd en hij derhalve dus niet langer voldoet aan de voorwaarden van zelfstandige, noch aan de voorwaarden van werknemer. Zodoende heeft de gemachtigde nagegaan of verzoeker voldoet aan de voorwaarde van beschikker over voldoende bestaansmiddelen op basis waarvan hij eveneens een verblijfsrecht zou kunnen genieten. Echter is gebleken dat verzoeker een leefloon geniet, zodat hij geenszins voldoet aan de voorwaarde van art. 40 §4, 2° van de wet dat hij tijdens zijn verblijf niet ten laste mag komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Terwijl, de stukken, waarnaar verzoeker verwijst, niet aan de gemachtigde zijn bezorgd vooraleer deze op 27.07.2011 de beslissing heeft genomen. Er dient te worden opgemerkt dat met deze stukken geen rekening kan gehouden worden bij de beoordeling van de bestreden beslissing. Immers, de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kon helemaal geen rekening houden met deze stukken, nu deze hem op het ogenblik van het nemen van de beslissing niet bekend waren. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.). Terwijl verzoeker wist dat hem een verblijfsrecht werd toegekend als zelfstandige. Het behoort dan ook in de eerste plaats aan verzoeker om de gemachtigde op de hoogte te brengen van welbepaalde concrete evoluties inzake zijn werksituatie nu hij reeds sinds 30.09.2009 zijn inschrijving als zelfstandige heeft stopgezet. Verzoeker is derhalve zelf onzorgvuldig geweest door de gemachtigde niet op de hoogte te brengen. Aangezien op basis van de voorhanden zijnde gegevens onmiskenbaar blijkt dat verzoeker op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen niet meer voldoet aan de in art. 40 §4 van de wet gestelde voorwaarden, staat vast dat de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze tot stand is gekomen. Het enig middel kan niet worden aangenomen."

2.3. Waar verzoeker de schending van de rechten van verdediging aanvoert, dient erop gewezen te worden dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet. De schending ervan kan derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin aangehaald wordt dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411)

2.5. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel luidde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

2.6. In casu werd het recht op verblijf beëindigd in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt luidde:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. (...)”

2.7. De bestreden beslissing stelt op een gemotiveerde wijze vast dat verzoeker niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige of als werknemer en stelt daarenboven vast dat hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Met zijn betoog dat hij “wel degelijk” gedurende een jaar als werkend vennoot van de BVBA K.M.B. maandelijks werd bezoldigd, kan verzoeker voormelde vaststellingen niet onderuit halen.

2.8. Kernpunt van verzoekers betoog is echter dat de verwerende partij geen rekening gehouden heeft met het gestelde in artikel 42 bis, §2, van de Vreemdelingenwet.

2.9. Artikel 42 bis, §2, van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

“§2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeids-

voorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

2.10. De bestreden beslissing motiveert niet aangaande de in artikel 42 bis, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene uitzonderingsgevallen waarin het verblijfsrecht als werknemer of als zelfstandige kan worden behouden. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verwerende partij de nodige informatie opgevraagd heeft via het bevoegde gemeentebestuur om na te gaan of verzoeker zijn verblijfsrecht kon behouden op grond van het gestelde in artikel 42 bis, §2, van de Vreemdelingenwet. Evenmin werd verzoeker in dit verband rechtstreeks bevraagd door de verwerende partij.

2.11. Verzoeker verwijst naar de stukken gevoegd bij zijn verzoekschrift en wijst erop dat hij als werkzoekende is ingeschreven en een reële kans maakt om te worden aangesteld. Hij poneert dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 42 bis, §2, van de Vreemdelingenwet.

2.12. Uit de nota van de verwerende partij blijkt dat zij van verzoeker verwachtte dat hij haar in kennis stelde van *“welbepaalde evoluties in zijn werksituatie nu hij reeds sinds 30.09.2009 zijn inschrijving als zelfstandige heeft stopgezet”*. Volgens verwerende partij is verzoeker zelf onzorgvuldig geweest door verwerende partij niet in te lichten over zijn actuele situatie. Verwerende partij betoogt dat zij niet kan verweten worden geen rekening gehouden te hebben met de thans voor het eerst voorgelegde stukken.

2.13. Kernvraag in deze is dan ook of het aan verzoeker toekomt om uit eigen beweging te melden dat hij ingeschreven is als werkzoekende of dat het aan verwerende partij toekomt om daaromtrent de nodige inlichtingen in te winnen.

2.14. In deze dient een onderscheid gemaakt te worden tussen het geval waarin een administratieve overheid een administratieve rechtshandeling stelt op eigen initiatief m.a.w. zonder dat de werkzoekende partij erom gevraagd heeft en het geval waarin de werkzoekende partij zelf om een voordeel vraagt. Te dezen betreft het een beslissing die de verwerende partij op eigen initiatief treft over het hoofd van verzoeker heen, die geniet van een verblijfsrecht. Gelet op de ingrijpende beslissing om een einde te stellen aan het verblijfsrecht en gelet op het feit dat artikel 42 bis, §2 van de Vreemdelingenwet specifieke uitzonderingssituaties voorziet die een EU-onderdaan toelaten verder te genieten van het verblijfsrecht dat hij gekregen heeft op grond van artikel 40, §4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, ook al is hij niet meer aan de slag als werknemer of zelfstandige, komt het aan de verwerende partij toe om zich in deze te laten inlichten en in casu te laten nagaan of verzoeker valt binnen het kader van de in artikel 42 bis, §2, van de Vreemdelingenwet specifiek voorziene uitzonderingssituaties en of hij de daarin gestelde voorwaarden vervult. Dit is in casu niet gebeurd.

2.15. Uit stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat verzoekers betoog in het kader van artikel 42 bis, §2, van de Vreemdelingenwet geen theoretisch betoog is. Het toelaten dat stukken die voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd in de debatten worden betrokken, is gerechtvaardigd in het geval dat de administratieve overheid een administratieve rechtshandeling stelt op eigen initiatief, m.a.w. zonder dat de werkzoekende partij erom gevraagd heeft (cf. RvV 17 februari 2011, nr. 56 201, gewezen in AV).

2.16. Concluderend kan verzoeker dan ook gevolgd worden in zijn betoog dat verwerende partij in deze onzorgvuldig geweest is en informatie had dienen in te winnen omtrent zijn situatie in het licht van de toepassing van artikel 42 bis, §2, van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is gegrond voor zover de schending opgeworpen wordt van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 42 bis, §2, van de Vreemdelingenwet aangezien een beslissing die niet steunt op deugdelijke feitenvergaring onmogelijk deugdelijk gemotiveerd kan zijn.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 juli 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA